

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORNIA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 14. MAJA 1937.

ŠTEV. 35.

Krščanski socializem

Duhovi se ločujejo vedno hitreje, vedno ostreje. Dvoživkarstvo umira, kompromis v načelih je ostal le še dobrodošlo taktično sredstvo temnih sil, s katerim bojazljive, nevedne in lahko-miselne katoličane lovijo v svoje mreže.

Le krščanski socializem še hoče po svoje: združiti krščanstvo in marksizem, pomešati resnico in zmoto.

A papež je dovolj jasno dejal: »Religiozni socializem, krščanski socializem so protislovni izrazi: nihče ne more biti obenem dober katoličan in pravi socialist« (Q. a. 121).

Toda še ne uvidijo: marksizem je materialističen svetovni nazor in kot tak zmoten ter s krščanstvom nezdružljiv. Vzemi celega ali en del, pomešaj ga s čimerkoli — ostal bo, kar je bil, namreč materializem. Osat ostane osat, čeprav mu zalivaš in gnojiš in ga vsadiš sredi najlepših cvetic. Zmota nikdar ne more postati resnica.

Krščanski socialisti so upali: Približali se bomo socialistom in komunistom ter jih tako pridobili za krščanstvo. A zopet je papež dejal: »Prazno upanje! Kdor hoče biti za apostola med socialisti, mora odkrito in iskreno izpovedati vso in celo krščansko resnico in na noben način ne

sme popuščati zmotam« (Q. a. 117). In res: do danes nam še ni znan slučaj, da bi se kak socialist ali komunist na podlagi krščanskega socializma spreobrnul h krščanstvu. Pač pa je mnogo krščanskih socialistov zašlo v pravi komunizem. Kajti zmota in resnica ne moreta domovati pod isto streho. Umakniti se je morala pač tista, ki je že popuščala in to je bila resnica.

Tako je krščanski socializem neizmerno škodoval. Zavedel je mnogo dobrih katoličanov v zmoto, razkrajal je enotnost in moč katoliških sil; s svojim polovičarstvom je mešal pojme in načela ter oslabil vrste katoličanov zlasti v borbi proti komunizmu. Razblinil je nešteto prizadevanj, preprečil nešteto uspehov.

Zato se mi, odločna katoliška inteligenčna mladina, enoglasno pridružimo razsodbi okrožnice »Quadragesimo anno« ter krščanski socializem zavračamo in obojamo. Kakor se namreč borimo proti komunizmu in kapitalizmu, tako odklanjamo vsako kompromisarstvo in s tem tudi krščanski socializem. Storili bomo vse, da ta dvoživka izgine iz katoliških vrst. Kajti le če bomo vsi katoličani tudi v tej smeri enega duha in enega srca, bo naše delo rodilo popolne uspehe.

Katoliški Baski in španska vojna

Baski se imajo za najbolj katoliški narod Španije. Pa vendar so se že takoj od začetka španske državljanske vojne v večini pridružili rdečim, torej komunistom, in se v velikem delu še danes naravnost junaško bore na njihovi strani.

Dne 19. dec. 1936 so se predstavniki njihovih mladinskih organizacij udeležili »Kongresa evropske mladine za pomoč Španiji«, ki ga je v Parizu organiziral nemški komunist Willi Münzenberg. Od tu so proglasili vsemu svetu, da je razlog, zakaj se bore na strani komunistov, ljubezen do demokracije in obramba pred fašizmom. Obenem so protestirali proti nasilstvu in terorju, ki da ga izvajajo beli nad španskim in posebej nad katoliškim baskičkim prebivalstvom.

Vse to je med katoličani povzročilo mnogo pohujšanja. Komunisti so namreč izjavo teh Baskov sijajno izrabili za svojo propagando. Kako naj bo španska vojna verska vojna, če se pa na strani komunistov bori najbolj katoliški narod!

Kaj je torej resnica?

Z MUNZENBERGOM DELAJO

Zalostno je, da si je katoliška baskiška mladina izbrala za svoje poročilo kongres, ki nanj katoličani gledajo z nezaupanjem. Ta »Kongres evropske mladine« pripada k zvezi gibanj, ki so dobila svojo najnovejšo obliko v »Splošni mirovni zvezi« (Rassemblement universel de la paix). To zvezo je ustanovil nemški

komunist Willi Münzenberg, ki je že dolga leta znan kot specialist zakrinka-nega komunizma.

Prvo njegovo delo je bila organizacija Mednarodne rdeče pomoči. Tudi ima največ zaslug pri organiziranju amsterdamskega »Kongresa proti vojni in fašizmu«. Iz tega kongresa se je potem razvila »Splošna mirovna zveza«.

Noč in dan se je Münzenberg trudil, da bi pritegnil k temu gibanju tudi katoličane ter tako pospešil delitev v katoličane demokrate in v katoličane »fašiste«. Navzočnost Baskov na tem kongresu je izpolnila eno izmed njegovih najgorečnejših želja.

Toda če hočejo »Mladi katoliški baskijski nacionalisti« zatrdjati svojo vero pred vsem svetom, morajo to storiti najprej pred svojo cerkveno avtoriteto. O obsojbi, ki jo je izrekel dne 6. avg. 1936 njihov škof Mugaica, seveda niso poročali. Mi ne vemo, kakšno korist morejo imeti Baski od svojih številnih veroizpovedi pred nekatoliško ali protikatališko javnostjo.

ZA STARO PRAVDO

Nihče ne osporava Baskom pravice, da si spet pribore svojo »staro pravdo« (fueros), ki jim je bila odvzeta l. 1839. Ves svet jim je od tedaj izkazoval naklonjenost in občudovanje, kot gre to le tistim, ki so po krivici oprani svobodčin radi svojega verskega prepričanja. Med karlističnimi vojnami so se namreč Baski borili bolj iz verskega idealizma kakor iz političnih ozirrov. Njih svobodčine, »fueros«, so jim bile po krivici odvzete. Danes se Baski iz Navarre in Alave tudi niso odrekli svojih nekdanjih pravic. Baski iz Vizcaya in Guipuzcoe pa stremijo po politični avtonomiji.

DEL BASKOV JE Z BELIMI

Kdor je živel med Baski, ta bo rad pričal o njih lepih krepostih; o njih družinskem duhu, o njih zvestobi do tradicije, o njih verski in misliljski vnemi. A kako to, da se dve tretjini tega naroda — province Vizcaya in Guipuzcoa — borita proti ostali tretjini — to sta provinci Navarra in Alava, ki je prav tako verna in zvesta staremu izročilu, ki se je pa pridružila beli Španiji? Kdor ima rad preprosta pojasnila, bo rekel, da je bilo ljudstvo Vizgaye in Guipuzcoe prevarano od svojih voditeljev, ki so pa bili spet prevarani od Indalecia Prieta. In v resnici se je že pred več leti med baskijskim izobraženstvom izvršil razvoj proti levici, kar je omogočilo vpliv socialističnega voditelja. Toda ta odgovor ne seže do konca.

ZVABILE SO JIH OBLJUBE RDEČIH

Kot se to pri nacionalizmu vedno dogaja, zlasti pri majhnem narodu, je tudi Baskom v njih načrtih manjkalo obzorja. Pustili so se preveč voditi od neposrednih koristi samo svojih provinc. Za ostalo Španijo pa so gojili le globoko zaničevanje. Imeli so jo za degenerirano in zaplansano pogubi. Samo »Euzkadi« (tako imenujejo svojo deželo) je pomenila nekaj. In Baski so menili, da morejo kar samostojno nastopiti.

Da bi jih zvalili na svojo stran, so jim rdeči obljudili avtonomijo in svobodo vesti. To se jim je posrečilo. Tako so dobili komunisti po eni strani zaveznike, ki slove po svoji pravilni hrabrosti in ki imajo v svojih rokah prvovrstne strateške točke; od druge strani (in predvsem) pa so mogli na ta način proglasiti vsemu svetu, da v Španiji ni verskega preganjanja, saj se bore na njihovi strani Baski, najbolj katoliški narod.

KOMUNISTI JIH SIJAJNO IZKORIŠČAJO

Komunistični listi vseh vrst in vseh barv (in teh je brez števila), komunizmu naklonjeni listi, pacifistični, laburistični listi opozarjajo sedaj Baski in oni jim dajejo spričevala katoliške pravovernosti.

Najbolj otipljiv zgled je članek, ki ga je natisnila moskovska »Komunistična internacionala« (ruska izdaja, št. 17, str. 105—108). Na brezštevilna zborovanja, po vsem svetu organizirana za rdečo Španijo, skušajo poslati kakega Baska, če mogoče duhovnika (ali odpadlega duhovnika), ki bi že s svojo navzočnostjo neovrgljivo dokazal, da se španski narod bori »le proti fašizmu za svobodo«.

Tudi so se komunisti znali krotiti in se niso dotaknili niti ene baskijske cerkve in niti enega baskijskega duhovnika, kajti to bi se reklo, na mah uničiti eno izmed najboljših opor njih svetovne propagande.

Katoličani vsega sveta so težko prizadeti in se pohujšujejo radi te čudne zveze »najbolj katoliške španske dežele« z najbolj barbarскими brezbožniki, kar jih sploh pozna zgodovina.

LEZEJO V MARKSIZEM

Na drugi strani pa se baskijski nacionalisti, zadovoljni, ker so za trenutek dosegli verski mir in avtonomijo, bore kot levi, da potopijo Španijo in z njo ves svet v pekel boljševizma. Morda mislijo, da bodo rešili vero, tudi če se ves svet podere, ako se zatečejo v svoje baskijske votline, kakor v romanu patra Lhandea...

Ne more se kaj takega goditi, ne da bi bila vest prizadeta. Takoj ko je vojna izbruhnila in ko so se Baski zvezali z »ljudsko fronto«, sta jih njihova škofa obsojila. Namesto da bi se podvržli razsodbi, so se obrnili na neko skupino baskijskih teologov, ki so jim kaj kmalu pomirili vest. Danes izjavljajo: »Naš narod je v dogmatičnih in moralnih vprašanjih poslušen avtoritetam katoliške Cerkve«. Ne dela jim pa skrbi to, da je cerkvena avtoriteta edina oblast, ki ima pravico razlagati uporabo moralnih načel na posamezne primere. V baskiškem tisku v Parizu in v nekaterih izjavah predsednika Aguirrea moremo zaslediti vznemirljiva mesta. Izven vsakega dvoma je, da lezejo katoliški baskijski nacionalisti v marksizem.

ZAGOVOR BASKOV

Nacionalistični Baski opravičujejo svoje sedanje stališče z argumentom zakonite obrambe in s svojo ljubeznijo do demokracije. Argument zakonite obrambe se nam ne zdi odločilen. Navarci, ki so tudi Baski in katoliki, so ga imeli za nezadostnega, pa se oni tudi niso odrekli svojih pravic.

Calvo Sotelo je izrekel na račun Baskov besede, ki so brez dvoma zelo obžalovanja vredne, zlasti če jih iztrgamo iz njih konteksta. Ni pa dokazano, da govorniške trditve velikega voditelja tradicionalistov predstavljajo zares prepričanje vse katoliške Španije.

USODNA NASPROTSTVA MED KATOLIČANI

Gotovo je, da se že dolgo časa gradi zid med Baski in ostalo Španijo. Najprej liberalni režim, potem diktatura Primo de Rivero sta silno prizadela njih najplemenitejša čustva. Prav to je nesreča Španije, da katoličane že dolgo ločijo najhujša nasprotstva.

Vsaka stran se trmasto do pličice drži svojega programa in noče ničesar popustiti, tudi če zato pogine vsa Španija. Prva doba te strahotne državljanske vojne, bitka pri Irunu in zavzetje San Sebastiana je potekla v velikem delu v bitkah med katoličani, Baski na eni strani, Navarci na drugi.

Anarhisti in komunisti pa so imeli medtem proste roke in uničevali ostalo Španijo z ognjem in mečem.

Morda bi to bila za Baske iz Vizcaya in Guipazcoee junaška žrtev, če bi pozabili na svoje nasprotstvo ter se pridružili Baskom iz Navarre in Alave in ostali Španiji v trenutku, ko so komunistične in anarhistične tolpe požigale španske cerkve in onečaščale baskiške redovnice, raztresene po vseh španskih samostanih?

Pogled na domovino, ki se je dvignila na stopnjo skoraj neodvisnega naroda, je skalll oči baskiškim rodoljubom.

Kar se pa tiče njih ljubezni do demokracije, vidimo v tem mnogo sledov demagogije socialistične in levičarskih nacionalistov, ki jih med Baski ne manjka, zlasti pa ne v Bilbau. Ne vidimo pa v vsem tem nobenih sledov pristnih starih baskiških izročil.

ZAKAJ SO SE VZDIGNILI GENERALI?

Generali pa se tudi niso dvignili zato, da pogazijo Baskom vse svobode, pač pa zato, ker se niso hoteli dati pobiti in ker niso dovolili, da bi boljševizem Španijo razkristjanil in sovjetiziral, kot je to ukazala sovjetska Rusija.

To je edini vzrok julijske vojaške vstaje, to je tudi edini vzrok, da so se Baski iz Navarre in Alave pridružili generalom.

RAZLIKA MED BELIMI IN RDEČIMI JE BISTVENA

Gotovo je, da se tudi na strani belih more prekoračiti prava meja, saj je naloga, ki so jo podvzeli beli, »težka in nevarna«, kot pravi sv. oče. In prvi, ki jih je svaril pred temi težavami in nevarnostmi, je bil prav on.

Toda med belim in rdečim taborom, ki se borita v Španiji na življenje in smrt, je globoka, bistvena razlika, ki je katoličan ne more prezreti; razlika, ki jo je papež v nagovoru na španske begunce tako le označil: na eni strani »plamteče sovraštvo in divje preganjanje, pripravljeno — to so nasprotniki naravnosti priznati — katoliški Cerkvi in katoliški veri«, na drugi strani pa »oni, ki so nase vzeli težko in nevarno nalogo, braniti in zopet vzpostaviti pravo in čast božjo ter vere«.

To je resnica o Baskih in o španski državljanski vojni. Dokazuje nam, da more tudi ves narod globoko zabresti, če ne posluša glasu svoje Cerkve, ampak gre, zaslepljen po nacionalni strasti, za slabimi in brezvestnimi voditelji.

Beseda je gospodarica sveta. Ne izgovorimo nikdar besede, ki bi mogla zapeljati v zmoto ali zlo!
(Manzoni.)

Pastirski list primasa Španije

Kardinal Gomá y Tomás, nadškof toledski in primas Španije, je izdal za letošnji post genljiv pastirski list. Nekaj odstavkov iz tega pisma, ki diha toliko ljubezen za zdrav katoliški narod:

Vojna je posledica greha... Odkriti si priznamo, da je Bog dopustil to strašno državljansko vojno, da bi nas popboljšal. — Mogoče v moderni zgodovini ni naroda, pri katerem bi bil moralni čut tako globoko padel kakor pri španskem narodu.

Zares, medtem ko so si bogatini z vso močjo in z velikanskimi zlorabami skušali pridobiti čim več bogastva, se je narod dal preslepti rdečim voditeljem.

Slab tisk in kvar npravi: to je peklensko orožje komunistov!

Brez varstva krščanskega nauka, ki se nikoli ni z njim seznanil ali ga je docela pozabil, se je ubogi narod predal najrazbrazdanejšim strastem.

Največji izmed javnih grehov pa je odpad od Boga! Država brez Boga, laična šola, civilni zakon, civilni pogreb!

Bog naših modrecev in bojevnikov, naših svetnikov in umetnikov, naših herojev in naših pesnikov je pregnan iz Španije: to je oni strašni greh!

Toda bolečina bo Španijo pomogla odrešiti pred očmi božjimi.

Bolečina Španije! Bolečina zaradi prelite krvi naših bratov, bolečina

krvi naših bratov, bolečina družin, ranjencev, pohabljenec.

Bolečina zaradi naših cerkev, bolečina nad sramotanjem Boga, bolečina zaradi tisočih umorjenih duhovnikov...

Bolečina zaradi globokega sovraštva, ki loči Špance. Silna bolečina, ki nas navdaja ob pogledu na to, da se pri nekaterih narodih prezira prizadevanje onih, ki se bore za to, da bi nas rešili...

Kakšna tolažba je vedeti, da je tisočero vrlih vojakov, ki molijo skupno rožni venec...

Žesisti v Gandu

Oficielni vatikanski list »Osservatore Romano« je prinesel dne 9. apr. 1937 naslednje poročilo o zborovanju belgijskih žesistov:

Gand. — Več kakor dva tisoč mladih katoliških dijakov, ki so vpisani v J. E. C. in pripadajo gandski provinci, je imelo tu pomemben študijski dan.

Impozantna množica je nudila veličasten pogled. Vsi fantje so bili oblečeni v modrikaste srajce z rumeno ovratnico. — Zjutraj so se zbrali v katedrali in bili pri novi maši bivšega žesista Poelvoorda, ki je bil prejšnji dan posvečen za duhovnika.

Nato so se zborovalci zbrali po odsekih, kjer so referenti razpravljali o problemih Katoliške Akcije,

Edino Bog more dati zmago. Vojna izurnjenost, vojaška oprema, množina vojakov, njihov pogum so veliki činitelji v vojni: toda odločilen je Bog, ki te činitelje vodi k zmagi!

Vsak kristjan more torej biti vojak molitve.

Naj sije v srcih nada!

Kri, ki so jo prelili tisočeri Španci za svojega Boga, je živa molitev za Španijo in dviga k nebu svoj glas!...

Kri prvih mučencev je bila seme kristjanov; ali ne bo seme nove Španije, katoliške, močne, kri, ki so jo zanjo prelili tako številni njeni sinovi?...

v kolikor se posebej tičejo dijaške mladine.

Popoldne so se zbrali pred katedralo, kjer so po navdušenih vzklikih sv. očetu peli »Credo«.

Zborovanja so se udeležili škof, številni duhovniki in velika množica ljudstva, ki se je pridružila množičnemu petju.

Na skupnem zborovanju, ki se je vršilo kmalu potem, so govorili predsednik J. E. C., pribočnik kanonika Cardijna p. Arts S. J. in škof.

Končno je bil slovesno izročen zvezni prapor predsedniku krajevnega odseka v Andenardu; ta odsek je namreč v preteklem letu razvil največjo delavnost.

Plodovit dan molitve in študija se je zaključil ob najsilnejšem navdušenju.

Zborovanje Dijaške Katoliške akcije

V nedeljo 9. maja je imela Dijaška KA v dvorani Rokodelskega doma v Ljubljani svoje tretje letošnje zborovanje. Udeležba je bila nad vse zadovoljiva, navzočih je bilo precej zastopnikov iz oddaljenih krajev, zborovanja se je udeležil tudi predsednik SKA g. dr. Žitko.

Sporod je bil zelo pester. Vsebinsko so mu tvorili štirje govori, ki so obravnavali aktualna vprašanja, tičoč se katoliškega dijaka. Poživile pa so zborovanje dobro izvedene orkestralne točke in skupno petje.

Misli posameznih referatov bi bile na kratko tele.

1.

Kominterni je izdala nova navodila. Komunisti naj se izogibljajo vsaki očitni napadalnosti. Naj se skušajo vrniti tudi v vse katoliške organizacije, da jih izpodminirajo.

Ta metoda je že dolgo preizkušena, ker so z njo dobili Rusijo v svojo oblast. Po prvih velikih uspehih so postali predrzni in nasilni. To je rodilo odpor. Zato so se vrnili k staremu podtalnemu delu. Prikrivajo se, vendar zato niso nič manj nevarni.

Ker je nevarnost komunizma največja, mora biti naša medsebojna povezanost najtrdnjše. Združiti se moramo v najožje organizirano enoto, disciplinirano in pod enotnim vodstvom. Proti silno organiziranemu brezboštvo je treba postaviti še bolj organizirano Katoliško akcijo.

2.

Papež Pij XI. poudarja popolnoma novo organizacijo KA. V okrožnici »Il fermo proposito« pa je Pij XI. napovedal tudi težave, ki se bo morala z njimi boriti KA.

Odnos drugih organizacij do KA določa kardinal Pacelli, ki piše, da morajo te organizacije nuditi KA pomoč in to z molitvijo in s tem, da oznanjajo lepoto, potrebo in korist KA in svoje člane navajajo vanjo. Želja sv. očeta je, da te organizacije spravijo čim več svojih članov v KA. Oviranje KA ni v skladu s papeževo voljo.

Če papež vabi v KA, ni to vabljenje v kako zasebno organizacijo, temveč je vabilo za javno sodelovanje pri oficialnem apostolatu Cerkev. Pomagati smo dolžni vsi, KA pa mora rasti organsko.

Razmerje Frančiškovihi križarjev do KA je pravilno. Ko so tu zvedeli, da je KA od Cerkev zapovedana, so takoj priskočili na pomoč in dijaško KA podpirajo povsod. Dajejo ji čim več naraščanja in s tem vrše voljo papeža. Tu ni nikakega trenja in blagoslov skupnega dela je tudi zanje viden. KA jim posreduje tistega duha, ki ga je ukazala širiti Cerkev.

3.

Sovražniki katoliške vere Cerkev v zadnjem času pogosto očitajo, da drži s fašizmom. Ti očitki so laži in obrekovanja. V okrožnici proti nacionalnemu socializmu je sv. oče javno povedal, da je nemški fašizem silna zmeta slabotnega človeškega duha. Kajti vsi morajo priznavati enega in edinega Boga, vladarji in podložniki. Nemški nacionalni socializem Boga ne priznava, obožuje pa nemški narod, nemško državo.

Smo odločno proti fašizmu, smo odločno proti narodnemu socializmu. Smo zoper njega, ker seje razdor med narodi, ker razlikuje dobro in slabo raso in ker hoče Nemcem vzeti krščanstvo.

Vsak zmoten nazor ima v sebi nekaj resnice. Tudi fašizem in komunizem imata v sebi nekaj dobrega. Toda v jedru sta oba zmotna. — Vendar pa je za ves svet dobro, da je fašizem velika oborožena moč proti komunizmu, ki kljub vsemu je in ostane največja nevarnost za vse človeštvo.

Komunizem se fašizma boji in ga sovraži. Vse, ki stoje med fašizmom in komunizmom, bi rad spravil v borbo proti fašizmu. Na čelo borbene vrste pa bi se postavil komunizem sam.

V svoji antifašistični vnemji je komunizem proglasil za fašiste vse, ki so zoper komunizem. Vse bi rad prepričal, da je fašizem grdobija vseh grdobij. Ko to verjamejo, pa proglasi vsakega, ki se komunizmu upira, za fašista. Na ta način rabijo komunisti besedo fašizem za teroriziranje drugomislečih, za razbijanje neljubih organizacij.

Ker je katoliška Cerkev zoper komunizem, zato so komunisti proglasili tudi njo za fašistično. Pravijo, da je KA fašistična, ker hoče v svojih vrstah močno disciplino. Tudi nas mlade proglasa za fašiste. — Ali je katoliška Cerkev zato fašistična, ker fašistična Nemčija katoliške preganja, ali je KA zato fašistična, ker hoče povsod razširiti kraljestvo božje in je zaradi tega cilja disciplinirana, močna bojna armada sv. očeta? Ali so mladi zato fašisti, ker se komunistov ne boje, ker se bodo borili proti njim do zadnjega diha?

4.

Kot zadnji je pozdravil zborovanje predsednik narodnega odbora SKA, ki je v svojem govoru razvil sledeče misli.

V uradnem ljubljanskem škofijemskem listu so bila objavljena pravila Zveze katoliških dijakov.

Na seji narodnega odbora SKA je bilo ugotovljeno, da Zveza mladcev Kristusa Kralja ustreza pravilom

SKA in pravilom Zveze katoliških dijakov, zaradi česar se sprejme Zveza mladcev Kristusa Kralja v okvir SKA kot njena stanovska organizacija za dijaštvo.

Ko so se sestavljala pravila za razne stanove, so služila za podlago pravila Zveze mladcev Kristusa Kralja; ko sta oba slovenska škofa objavila na tej podlagi sestavljena pravila za Zvezo katoliških dijakov in za Zvezo mladih katoliških delavcev, sta s tem potrdila pravilnost mladčevskega dela, pravilnost njihovih metod. To priznanje odločilne cerkvene oblasti je za mladce zadoščenje za nerazumevanje, ki so ga bili deležni tu in tam.

V težkih in nevarnih časih se moramo katoličani okleniti papeža, ker le tako bomo ohranili edinstvo in složnost. Mladci so se tega vedno zgedno in s ponosom držali. To naj velja zanje kot prvo vodilo tudi odslej, ko so stopili v okvir KA. To bo moralo biti vodilo tudi celotni SKA.

*

Vsi govori so bili sprejeti z močnim odobravanjem.

S himno »Povsod Boga« se je zborovanje zaključilo.

Angleška ljudska fronta

Spomladi leta 1936 je ustanovil londonski knjigarnar Viktor Gollancz, ki je zelo znan kot izdajatelj tendenčnih komunističnih knjig »Left Book Club«, to je »klub levičarske knjige«, z namenom, da bi po najnižjih cenah širil marksistično literaturo.

Klub sestavljajo po številu zelo različne skupine: od najmanjše s šestimi ljudmi do največje z nekaj stotinami ljudi.

Kdor postane član kluba, plača mesečno dva šilinga in pol, približno 30 din, in ima pravico dobiti vsak mesec eno knjigo, ki jo izbere odbor, katerega sestavljajo komunist John Stratchey, laburist Harold Laski, ki pa zelo simpatizira s komunizmom in je član različnih filokomunističnih organizacij, in pa knjigarnar Gollancz.

Prva knjiga je izšla v maju 1936; kmalu potem je klub imel 9000 članov; v začetku februarja 1937 — po manj kakor enem letu obstoja — jih je imel 40.000, razdeljenih v 2.000 skupin.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).